

Scénář-Astrid Žatecká

Příběh mojí prababičky znám už od mala a je mi velmi blízký. Už od dětství zažívala různé strasti, se kterými se zvládala vypořádat s optimismem a elegancí.

„No, tak já začnu tím, že jsem Astrid Žatecká, rozená Valentová a abych řekla, že ani pořádně nevím jestli jsem Češka nebo Němka.“

Astrid Žatecká se narodila roku 1939 v Obrnicích u Mostu, kde vyrůstala a kde navštěvovala tamní školu.

„Chodila jsem do školy, do německý školy. Tam jsem se naučila hajlovat, zvedala jsem vždycky špatnou ruku.“

Astrid navštěvovala školu do konce války.

„Přišel pan učitel a tak byl smutnej a říkal, tak děti teď nebudeme chodit do školy, prohráli jsme válku a nevíme ještě, jak to s náma bude.“

Prababičku od raného věku vychovávala jen maminka. O otci nepřicházely z války žádné zprávy.

„Čekali jsme, jestli dostaneme telegram od tatínka, jestli žije nebo nežije“ „Tatínek, to se vědělo, že byl nasazený do první linie, že si něco, byl holič a vtom obchodě, kde prostě stříhal a holil na Hitlera, že kdyby nebyl Hitler blbec, tak že si žijeme dobře, a tak šupajdil hned do první linie, to se tak říkalo.“

Po válce byla rodina Astrid vysídlena do lágrů, kde je díky tatínkovo postoji vůči Hitlerovi trochu šetřil

„Tak nás vystěhovali do lágru, po trestancích, nejdřív to museli nějak uklidit, nás tam dali spát, ale dospělí to nevydrželi, protože tam byly samý blechy.“

Z lágru je posílali stále tam a zpět zhruba půl roku.

„Z toho lágru nás vzali, ale už ne do našeho domku, někam, k takový starý pani, ta nám ještě šlohla, co jsme měli ten zbytek.“

Poznala, že lidé nejsou jen špatní. Neznámý muž odvezl rodinu do Kadaně k babičce. A když šestiletou dívku nikdo neviděl, zastlal ji do necek. Přesto je o několik týdnů později vyhnali zase do lágru, Odtud je propouštěli, někdy pro babiččin zhoršující se zdravotní stav, nebo pokročilé stádium těhotenství maminky.

„jednou, když nás vzali z toho lágru, tak kvůli dědečkovi, že ten pan sládek v tom pivovaře“ „onemocněl“ „No tak dědeček to tam chvíli zase provozoval dokad' moh.“ „Tak takovou mám vzpomínku na dědečka, že byl dobrej sládek“

V Příbrami bylo těžké sehnat ubytování. Rodinu nikdo na výpomoc nechtěl kvůli malým dětem. Nakonec žili ve mlýně u Jungbauerů ve Smoloticích. Když se náhle utopila teta , matka jela do Kadaně na pohřeb. Při tom na úřadě požádala, jestli by se mohli nastěhovat.

Následně se rodina na trvalo usadila v Kadani, Astrid začala chodit do školy. Zhruba v polovině padesátých let se konečně shledala se svým otcem.

„No tak to tak pomalinku utíkalo a najednou se ozval náš tatínek“ „Byl ve východním Německu, tak si to nějak vyřídil, že jsme se viděli a tenkrát na mě tak nějak naléhal, abych šla s ním do toho Německa a to jsem mu řekla, kdepak, maminka nás vychovala, měla to s náma těžký, tak já bych jí neopustila.“ „Už jsme aspoň o sobě věděli, tatínek byl tam, my tady. Tak ta rodina už se nesešla. No, potom přišly takový ty roky štěstí. Když jsem se vyučila, to se tak lidi radovali po válce, byli šťastní., že je mír. Bylo to hezký.“

Prababička Astrid se po vyučení dařilo, založila rodinu. Nehezky vzpomínky jí zůstaly jen na velké stěhování, které zažila jako dítě.